

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 177.

51de Møde.

Torsdagen den 11te April.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Nu tillader jeg mig at mene, at det Gode, som skulde opnaaes ved den Forandring, som nærværende Thing ved 2den Behandling har vedtaget, ikke er af en saadan Beskaffenhed, at der virkelig derpaa kan lægges nogen fortrinlig Vægt; thi det maa ikke oversees, at den provisoriske Lov har opstillet, og at ligeledes Landsthingets Lovudkast indeholder, at Lovens 3—19—7 saalidet som specielle Contractsbestemmelser skulde være til Hinder for, at Fæstere og Leiere optage som Inderster deels Beslægtede og Besvogrede i op- og nedstigende Linie, og deels saadanne i Sognet hjemmehørende Personer, der ellers vilde falde Fattigvæsenet til Byrde, eller som Huus vilde have Krav paa at forskaffes Huusly af det Offentlige; og, naar dette forudsættes som givet, bliver det, der kunde tale for at foretrække det endnu langt mere omfattende Resultat, hvortil man kom ved Sagens 2den Behandling, allerede meget betydeligt svækket, ligesom det neppe heller lettelig vil indtræffe, at en Eier skulde finde sig foranlediget til at nægte sit Samtykke til at maatte optage som Inderster Andre end de nylig nævnte Personer, naar de Paagældende være arbejdsdygtige og saadanne, paa hvis Forhold intet Væsentligt var at udsætte. Man domme derfor, hvad man vil, om den Forandring, som af Thinget ved anden Behandling blev vedtagen i § 4, saa troer jeg dog, at man maa være enig i, at denne Forandring i alt Fald ei kan tillægges nogen særdeles praktisk Vigtighed. Men jeg vilde da nødig, at netop denne Sag skulde gaae tilbage til Landsthinget, ja endog afgive det første Exempel derpaa, og jeg troer, at det var ønskeligt, om dette maatte forbeholdes for andre Tilfælde, i hvilke der blev Spørgs-

maal om Forandringer af større og mere indgribende Vigtighed end den, hvorom der her er Tale.

Men det er iøvrigt saa langt fra, at jeg kan antage, at det Resultat, hvortil det ærede Thing kom ved den anden Behandling, virkelig skulde fortjene Fortrin for det, vi have forkastet, at jeg tvertimod holder mig overtydet om, at netop det Modsatte er Tilfældet. Jeg lægger endda ikke saa megen Vægt paa de Tvivl, der i flere Henseender kunne reises om, hvorvidt det virkelig maatte bestaae med Communernes Interesse, at den Forandring gjøres gjældende ved Lov, som her blev vedtagen. Men der er en ganske anden Betragtning, for hvilken jeg vilde udbede mig det ærede Things Opmærksomhed, og som for mig især har indeholdt Motivet til at stille det omhandlede Endringsforslag. Jeg troer nemlig, at Thingets Medlemmer ville være enige med mig i, at det er en Grundsatning af den højeste Vigtighed, at Lovgivningen bør gaae frem med stor Vaersomhed ved at ophæve contractsmæssige Forpligtelser, som ere indgaaede under Lovenes Beskyttelse, og at dette ingensinde bør skee, hvor ikke særdeles vigtige Grunde afgjørende tale derfor, hvor ikke Almeenvellet virkelig kræver det. Der skal, om jeg saa maa sige, gaae en RetfindighedsMand gennem Lovgivningen, ligesaagodt som denne skal gjøre sig gjældende i Forholdet mellem Mand og Mand. Lovgivningen bør lade sig det være magtpaaliggende at opretholde Agtelsen, for givne Løfter, for Tro og Love. Og jeg vil bede det ærede Thing vel at overveie, om det ikke i sine Følger er betænkeligere, end det maaffee ved første Dristelse kunde synes, at vi her, uden at særdeles paatrængende Grunde derfor kunde siges at være tilstede, stryge lovligt indgaaede contractsmæssige Forpligtelser. Ligesom Eiendomsretten efter Grundloven skal være ukrænkelig, saaledes bør ogsaa Tro og Love, ogsaa givne Løfter være